

Ο ΒΡΑΧΜΑΣ.

Ὁ Βραχμᾶς εἶναι τὸ πρῶτον τῆς Τριμούρτης (α) μέλος καὶ ἀπόρροια τοῦ Βράχμα, ὅστις ἵνα φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ εἶχε διέλθει δέκα μεταμορφώσεις.

Εἰς τὸ ἀπέραντον διάστημα ἐξετείνοντο τὰ ὕδατα, περιστοιχούμενα ὑπὸ ζοφώδους ἀτμοσφαιρας. Βαθεῖα σιγῇ ἐθασίλευεν ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ ἐκείνου ὠκεανοῦ, οὗτινος τὰ ὑπνώττοντα ὕδατα οὐδεμία πνοὴ ἐτάραττεν. Αἰφνης λωτός τις (β) βλαστήσας εἰς τὸν βυθὸν αὐτοῦ εἶχεν ἐπιδείξει τὰ βεβρεγμένα αὐτοῦ φύλλα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων καὶ τὸν παχὺν αὐτοῦ κάλυκα, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ Βραχμᾶς.

Ὁ Βραχμᾶς εὐρεθεὶς ἀπροσδοκῆτως καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐκεῖ καὶ μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ σχηματίσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως, σρέφει πανταχόθεν τοὺς ὀκτῶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς τῆς τετραπλῆς κεφαλῆς του, καὶ φοβηθεὶς εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου ὠκεανοῦ, ἐφ' οὗ αἰώνιος νύξ εἶχε ρίψει τὸν πέπλον αὐτῆς, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου καθίσματος του, καὶ παρεδόθη εἰς ἄφωνον ἔκστασιν.

Αἰῶνες πολλοὶ παρέρχονται· ἡχός τις προσβάλλει τὴν ἀκοήν του, φωνή τις τὸν συμβουλεύει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν Βαγαβᾶν (τὸν Βράχμαν). Ὑπήκουσεν· ὁ δὲ Βαγαβᾶς παρίσταται ἐνώπιόν του ὑπὸ τὴν μορφήν ἀνθρώπου μετὰ χιλίας κεφαλᾶς. Ὁ Βραχμᾶς κλίνει

τὴν κεφαλὴν μετὰ βαθέος σεβασμοῦ καὶ προσκυνεῖ τὸ Ἀἰδῖον Ὅν. Τότε, τὸ σκότος διαλύεται, εἰς δὲ τὰ ἔκστατικά του Βραχμᾶ βλέμματα ἐφάνησαν 14 κόσμοι εἰς κατάστασιν γεννήσεως ἐν τῷ ἀπείρῳ ὄντι τοῦ Βαγαβᾶ, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δύναμιν νὰ τοὺς τελειοποιήσῃ ἐν τῷ φωτεινῷ αὐτοῦ στέρω.

Ἐκθαμβος γενόμενος ἐκ τοῦ θαυμάσιου θαύματος, καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ θείου ἐκείνου ὁράματος, ὁ Βραχμᾶς ἔμεινεν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν ἐν Βραχμαϊκὸν ἔτος, ἥτοι, τρία δισεκατομμύρια, ἑκατὸν δέκα ἑκατομμύρια καὶ τετρακοσίας χιλιάδας ἡλιακὰ ἔτη, βεβυθισμένος εἰς ἔκστατικὴν θεωρίαν. Ἐπανελθὼν τέλος εἰς ἑαυτὸν, ἤρχισε τὸ μέγα αὐτοῦ ἔργον τῆς δημιουργίας.

Καὶ πρῶτον ἐδημιούργησε τὰς ἑπτὰ Σουάργας ἢ καταστέρους οὐρανοὺς, φωτιζομένας ἐκ τῶν διαλαμπόντων σωμάτων τῶν Δεβάτων (γ), εἶτα τὴν Μριτλόκαν, ἥτοι τὴν γῆν, μετὰ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, εἰς ἣν ὑπάρχει τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς, καὶ τέλος τὰς ἑπτὰ Πατάλας ἢ τὰς κατωτέρας ζώνας, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἥλιον καὶ ἀστέρας αὐτῶν ὀκτῶ ἀνθρακας, εὐρισκομένους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ὀκτῶ ὄψεων.

Αἱ ἑπτὰ Σουάργαι καὶ ἑπτὰ Πατάλαι συνιστῶσι τοὺς 14 κόσμους τοῦ καθαρισμοῦ. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, ὁ εὐρισκόμενος ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ μυελοῦ τοῦ Βραχμᾶ· ὁ δεύτερος, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· ὁ τρίτος, ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· ὁ τέταρτος, ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ ὠτίου· ὁ

(α) Ἡ Τριάς τῶν Ἰνδῶν, ἥτις συνίσταται ἐκ τοῦ Βραχμᾶ τοῦ δημιουργοῦ, τοῦ Βισνοῦ τοῦ συντηρητοῦ, καὶ τοῦ Σίβας τοῦ καταστρεπτικοῦ.

(β) Φυτόν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

(γ) Ὄνομα διδόμενον περὶ τῶν Ἰνδῶν εἰς τοὺς ἀγαθοεργεῖς θεοὺς καὶ τὰ ἀγαθοεργὰ πνεύματα.

πέμπτος, ἐκ τῆς ὑπερώας καὶ τῆς γλώσσης του· ὁ ἕκτος, ἐκ τῆς καρδίας· ὁ ἑβδομος, ἐκ τῆς κοιλίας· ὁ ὄγδοος, ἐκ τῶν γεννητικῶν αὐτοῦ μορίων· ὁ ἕννατος, ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ· ὁ δέκατος, ἐκ τῶν γονάτων· ὁ δέκατος πρῶτος, ἐκ τῆς πτέρνης· ὁ δέκατος δεύτερος, ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ δεξιοῦ ποδός· ὁ δέκατος τρίτος, ἐκ τοῦ πέλματος τοῦ ἀριστεροῦ ποδός· ὁ δέκατος τέταρτος, ἐκ τοῦ περιστοιχοῦντος αὐτὸν ἀέρος.

Εἶτα ἐδημιούργησε τὰ ἀγνὰ πνεύματα, τὸν Μῶνην καὶ τοὺς ἑπτὰ Ῥίχεις ἢ Σαπτάρχεις, οἵτινες ἦσαν, ὁ Κασιάπας (ἡ ἑκτασις), ὁ Ἄτρις, ὁ Βασισιχτᾶς, ὁ Βισουαμίτρας, ὁ Γοτάμας, ὁ Βαραδουάτζας καὶ ὁ Τσαμαδάγνης, ὧν οἱ πέντε ἐβοήθησαν αὐτὸν ἔπειτα εἰς τὸ μέγα ἔργον του. (α)

Τότε συνῆλθεν εἰς γάμον μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Σαρασουάτης, ἧς ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἤρᾶτο, καὶ ἔγεινε πατὴρ ἑκατὸν υἱῶν, ὧν ὁ πρωτογενὴς Δάκχας ἔτεκε πεντήκοντα θυγατέρας. Ἐξ αὐτῶν αἱ 13 ἠνώθησαν μετὰ τοῦ Κασιάπα, υἱοῦ τοῦ Μιρίτση καὶ ἐγγόνου τοῦ Βραχμᾶ. Μία ἐξ αὐτῶν, ἡ Ἀδίτη ἔτεκε τοὺς Δεβάτας, κατοικοῦντας εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἡ Δίτη ἐγέννησε τοὺς Δαϊτίας ἢ Ἀσούρας, πνεύματα τοῦ κακοῦ.

Ἡ γῆ δὲν εἶχεν εἰσέτι κατοίκους. Ἐκ τοῦ στόματος, τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, τοῦ δεξιοῦ μηροῦ καὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός τοῦ Βραχμᾶ ἐγεννήθησαν οἱ τέσσαρες ἀρχηγοὶ τῶν τεσσάρων φυλῶν: Ὁ Βραχμᾶν πατὴρ τῶν Βράχ-

μων. Ὁ Ξάτριας, πατὴρ τῶν μαχητῶν. Ὁ Βαίσις, πατὴρ τῶν βιομηχάνων. Ὁ Σούδρας, ἐξ οὗ ἐγεννήθησαν οἱ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Ἑλλωτες. Εἰς αὐτοὺς ἔδωκε τέσσαρας γυναῖκας, καὶ τὸ περιεργότερον εἶναι, ὅτι ἐκείνη, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν Βραχμᾶνα εἴλκε τὸ γένος ἐκ τῆς ἀκαθάρτου τῶν Ἀσούρων φυλῆς. (Θέλομεν ἶδει μετὰ ταῦτα διατί ὁ Βραχμᾶς ἔπραξε τοῦτο).

Ἡ κοσμογονία τοῦ βιβλίου τοῦ Μανου καὶ ἡ τοῦ φιλοσοφικοῦ κώδικος, καλουμένου Μιμόζα, περιγράφουσι τὴν δημιουργίαν ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὸν ἀρχαῖον τοῦ Μανου κώδικα, ὁ Βράχμας, (α) θέλων νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ὄντος τὸν κόσμον, ἐκμορφίζεται εἰς τὰ ἀρχικὰ ὕδατα, ἐν τῷ τῶν ὁποίων ἐναποθέτει σπέρμα τι· τὸ σπέρμα αὐτὸ μεταβάλλεται εἰς χρυσοῦν ὦν.

Τὰ ὕδατα ὠνομάσθησαν Ναράς, ὡς προσερχόμενα ἐκ τοῦ Νάρα (θεῖον πνεῦμα)· ἐντὸς δὲ αὐτῶν ἔλαβε χώραν ἡ πρώτη τοῦ Νάρα κίνησις, ἣτις ὠνομάσθη Ναραϋάνα (ὁ ἐν ὕδασι κινούμενος).

Ἐκ τοῦ ὡοῦ ἐξῆλθεν ὁ Βραχμᾶς, ὠνομασθεὶς Ἰραῦνα γάρβας, ἥτοι χρυσῇ ὕψει, (ἡ ἀρχὴ πάσης παραγωγῆς), ὅστις δὲν εἶναι εἰμὴ ὁ Βράχμας ἀποκαλυφθεὶς εἰς τὸν κόσμον παρὰ Μάια ἥτοι τοῦ πλάσματος τῆς φαντασίας.

Ὁ Βραχμᾶς ὠνομασθεὶς ὡσαύτως Πουροῦχα (ἄνθρωπος), δεικνύει τὸν Βραχμᾶνδα, ἥτοι τὸ ὦν, τὸ ἐμπεριέχον ὅλα τὰ σπέρματα.

Ἐκ τοῦ Πάραμ-ἄτμα (τοῦ υπερτάτου ὄντος, τῆς υπερτάτης ψυχῆς),

(α) Οἱ Ῥίχεις κατοικοῦσι τέσσαρα ἑκατομύρια καὶ 400 χιλιάδας λεύγας μακρὰν τοῦ Ἑρμοῦ καὶ συνιστῶσι, λέγουσι, τὸν ἀστερισμὸν τῆς μεγάλης Ἀρκτου

(α) Ὁ Βράχμας καλεῖται ὡσαύτως καὶ Παρά-βράχμας (μέγας Βράχμας).

ἀποκαλύπτονται ἔπειτα τρεῖς μεγά-
λαι ἀπόβρομαι, Μάνας, (ὁ ἀόριστος
νοῦς, τὸ αἶσθημα). Ἀχανκάρας,
(ὁ ὠρισμένος νοῦς, ἡ ἀρχὴ τῆς ἀτομι-
κότητος· ἡ συνείδησις, τὸ ἐγώ). καὶ
ὁ Μαχανάτμας, ἡ διανέμων τὴν
ζωὴν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀναπτύσσων
ὅ, τι προσβάλλει τὰς πέντε αἰσθή-
σεις: θεία τριάς, ἣτις κατὰ τὴν ἀρ-
χὴν δὲν διαφέρει ποσῶς τῆς ἀπλῆς
Τριμούρτης. Τὰ πέντε ταῦτα στοιχεῖα
προσδιορίζονται ὑπὸ τοῦ Ἀχανκάρα
καὶ ζωοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Μαχανάτμα.
Ὁ Βράχμα-Μάνας σχηματίζει πάν-
τα τὰ ἔμφυχα ὄντα. Ἰδοὺ δὲ τίνι τρό-
πῳ ἐγένινεν ἡ δημιουργία.
Ὁ Βράχμα-Μάνας διήρесе διὰ μό-
νης τῆς διανοίας του, εἰς δύο, τὸ ὦδν,
ἐξ οὗ εἶχεν ἐξέλθῃ καὶ ἐσχημάτισε
τὸν Σουάργαν, ἥτοι τὸν οὐρανόν,
καὶ τὴν Πριτίβην ἢ Μριτλόκαν,
ἥτοι τὴν γῆν. Ἐν τῷ μέσῳ ἔθεσε τὴν
Ἀνταρίκχαν ἥτοι τὴν ἀτμοσφαί-
ραν. Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ
τῆς γῆς διάστημα ἔθεσε τὰς ὀκτὼ οὐ-
ρανίους ζώνας καὶ τὴν ἀνεξάντλητον
δεξαμενὴν τῶν ὑδάτων. Ἐξήγαγεν ἐκ
τῆς ἰδίας αὐτοῦ συνειδήσεως τὰ μό-
ρια τῶν πέντε στοιχείων. Ἐκαστον
στοιχεῖον προσκτᾶται τὴν ιδιότητα τοῦ
πρὸ αὐτοῦ στοιχείου, ὥστε τὸ τελευ-
ταῖον εἶναι τὸ τελειότερον.
Ὁ Ὑπέρτατος Κύριος παρήγαγεν
ἔπειτα πλῆθος θεῶν ἢ Δέβας, τὸ ἀ-
όρατον πλῆθος τῶν πνευμάτων ἢ Σά-
δουας, τὴν θυσίαν, ἣτις ὑπῆρχεν ἀπ'
ἀρχῆς τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου,
τὰ τέσσαρα ἱερὰ βιβλία Βέδας, τὸ
πῦρ, τὸν ἀέρα, καὶ τὸν ἥλιον. Ἐπε-
νόησε τὸν χρόνον καὶ τὰς αὐτοῦ διαι-
ρέσεις. Ἐδημιούργησε τοὺς ἀστερι-

σμούς, τοὺς πλανήτας, τοὺς ποταμούς,
τὰς θαλάσσας, τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιά-
δας. Ἵνα θέσῃ τὰς διαφορὰς μεταξὺ
τῶν πράξεων, διέκρινε τὸ δίκαιον ἐκ τοῦ
ἀδίκου· καὶ ἕκαστον ὃν διατηρεῖ καὶ
εἰς τὰς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένας
γενεὰς τὰς καλὰς ἢ κακὰς ιδιότητας,
ἀς ἐξ ἀρχῆς, εἶχε λάβει.

Ἡ γῆ εἰσέτι δὲν εἶχε κατοικηθῇ. Ὁ
Βραχμᾶς διήρесе τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς
δύο μέρη, εἰς ἄρρεν καὶ θῆλυ, μετὰ
τοῦ ὁποίου ἐνωθεὶς παρήγαγε τὸν Βι-
ράτσην, ὅστις παραδοθεὶς εἰς αὐστη-
ρὰς προσευχὰς, ἐγέννησεν ὕστερον τὸν
Μανού-Σουαυαμποῦθα, ὃν συνέζευξε
μετὰ τῆς Σαταρούπας· εἶτα εὐλογή-
σας αὐτοὺς τοῖς εἶπεν, « αὐξάνεσθε
καὶ πληθύνεσθε. »

Καὶ πρῶτον ὁ Μανού παρήγαγε
δέκα ἁγίους, μαχάρχους ἢ Πρατζα-
πάτους, ἀρχηγούς τῶν πλασμάτων.
Οὗτοι ἐγέννησαν ἄλλους Μάνους, τοὺς
Δέβας, τοὺς Ὑάκκας ἢ ἐπίγεια
πνεύματα, τοὺς Ρακχάζας ἢ Γί-
γαντας, τοὺς Πισάχτας ἢ μορμω-
λύκεια, τοὺς Γαναχάρβας ἢ τοὺς
οὐρανίους μουσικοὺς, τὰς Ἀψάρας
ἢ τὰς φανταστικὰς νύμφας (ὡς αἱ
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Νηρηίδες), τοὺς
Ἀσούρας ἢ Τιτάνας, τοὺς Νάγας
ἢ δράκοντας, τοὺς Σάρπας ἢ ὄφεις,
τοὺς Σουπάρνας ἢ πτηνὰ καὶ τὰς
Πίτρεις ἢ φυλάς τῶν θείων προγό-
νων. Εἶτα ἐδημιούργησε τὰς ἀστρα-
πὰς, τοὺς κεραυνούς, τὰ σύνεφα, τὰς
κεχρωματισμένας ἀψίδας τοῦ Ἰνδρα
ὅστις εἶναι ὁ θεὸς τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς
ἡμέρας, ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγαθῶν πνευ-
μάτων, ὁ Κύριος τῶν συνέφων, τοῦ
κεραυνοῦ καὶ τῆς βροχῆς. Οὗτος κα-
τοικεῖ εἰς τὴν ἀρκτικὴν λεγομένην

ζώνην, ἐντὸς πολυτελεστάτου μεγάρου. Εἶτα τοὺς κομήτας, τοὺς ἀστέρας, τοὺς Κιννάρας (α), τοὺς πιθήκους, τοὺς ἰχθῦς, τὰ πτηνὰ, τὰ κτήνη, τὰ θηρία, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ σαρκοβόρα ζῶα τὰ ἔχοντα δύο σειρὰς ὀδόντων, τοὺς σκώληκας, τὰς ἀκρίδας καὶ τὰ ἀνόργανα σώματα.

Ἰδοὺ δὲ τίνι τρόπῳ ἐγεννήθησαν τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα: Ὁ Μανὺ ἐνωθεὶς μετὰ τῆς Σαταρούπας παρήγαγε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, Ἄδιμον καὶ τὴν πρώτην γυναῖκα Προκρίτην. Εἶτα οἱ δύο σύζυγοι ἔλαβον ἄλλην μορφήν, ἡ μὲν Σαταρούπα μετεβλήθη εἰς δάμαλιν ὁ δὲ Μανὺ εἰς ταῦρον καὶ ἐγέννησαν βόας· τρίτον, ἡ Σαταρούπα μετεβλήθη εἰς φορὰδα καὶ ὁ Μανὺ εἰς ἵππον καὶ ἐγέννησαν τοὺς ἵππους. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρήγαγον πάντα τὰ ζῶα μέχρι τῶν μυρμήκων καὶ τῶν τελευταίων ἐντόμων.

Περὶ τῆς Δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει ἄλλη τις ἱερὰ παράδοσις, ἥτις διαφέρει ταύτης:

Ὁ Βραχμᾶς, κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην παράδοσιν, παρήγαγεν ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ υἱὸν τινα, ὃν ἐκάλεσε Βραχμᾶνα δηλαδὴ ἱερέα, εἰς ὃν ἐδώρησε τὰ τέσσαρα ἱερὰ βιβλία Βέδας, ἅτινα εἰσὶν οἱ τέσσαρες λόγοι, οἱ ἐξεληθότες ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ στομάτων· διέταξε δὲ αὐτὸν νὰ διδάξῃ τὰ ἱερὰ ταῦτα βιβλία. Ὁ Βραχμᾶν παρεδόθη εἰς τὴν μοναστικὴν ζωὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἐκτεθημένος εἰς τὰς προσβολὰς τῶν

θηρίων, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βοήθειαν. Ὁ Βραχμᾶς τότε παρήγαγεν ἐκ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ βραχίονος δεύτερον υἱὸν, τὸν Κχατρίων δηλαδὴ τὸν μαχητὴν, καὶ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος μίαν γυναῖκα, τὴν Κχατριῶννην, ἣν συνέζευξε μετ' αὐτοῦ. Ὁ Κχατρίωνας πολεμῶν πάντοτε ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἶχε μεγάλως ἀδυνατίσει τοῦτο ἰδὼν ὁ Βραχμᾶς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ μηροῦ, τρίτον υἱὸν, τὸν Βαῖυσαν, καὶ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ τὴν Βαῖουσᾶννην, τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Οὗτοι ἐδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον. Διὰ δὲ τὰ ὑψηλὰ ἔργα ἐξήγαγε τελευταῖον ἐκ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ ποδὸς τέταρτον υἱὸν τὸν Σούδραν, καὶ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Σουδράνην.

Μόνος ὁ Βραχμᾶν ἔμεινεν ἄνευ συντρόφου· διὰ τοῦτο παρεπονήθη εἰς τὸν Βραχμᾶ. Ὁ Βραχμᾶς προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ πρὸς αὐτόν, ὅτι ἐπειδὴ ἐγεννήθη διὰ νὰ διδάσκη, νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λατρεύῃ τοὺς θεοὺς, ἦτο ἀνάγκη νὰ ᾔηται ἐλεύθερος ἀπὸ παντὸς γήινου δεσμοῦ, ὅστις ἤθελεν ἐνίοτε τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τῶν ἀσκητῶν αὐτοῦ χρεῶν. Ὁ Βραχμᾶν ἐπέμενε ζητῶν σύζυγον. Παροργισθεὶς ὁ Βραχμᾶς, καὶ θέλων νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐπιμονήν, τῷ ἔδωκε διὰ σύζυγον κόρην τινα ἐκ τῆς κατηραμένης τῶν Ἀσούρων φυλῆς. Ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῶν ζευγῶν ἐγεννήθησαν αἱ τέσσαρες φυλαὶ, αἵτινες ἐπολλαπλασιάσθησαν ὕστερον ἐπὶ τῆς γῆς.

(α) Οἱ φυλάττοντες τοὺς κεκρυμμένους θησαυροὺς καὶ κατοικοῦντες συνήθως εἰς Λάχαν, ἐντὸς ἐκτεταμένου δάσους εἰς σπῆλαιόν τι, φυλαττόμενον ὑπὸ τοῦ ὕδατος, τοῦ πυρὸς καὶ ὑπὸ δρακόντων ἔχόντων, διάκρυεν τὸ ὄμμα.

Ἡ Μιμόζα δίδει καὶ τρίτην ἐξηγή-
σιν περὶ τῆς κοσμογονίας:

Ὁ Βράχμας, λέγει, ὑπάρχει μόνος
εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρημίας τῆς ἐκτά-
σεως. Ὁ Μάϊας, ἥτοι ἡ φαντασία,
ἐξάγει τὸ ἀπόλυτον ὄν ἐκ τοῦ μεμο-
νωμένου μέρους ὅπου αὐτὸ ἔζη.

Ὁ Μάϊας παράγει τὴν ἐκ γάλακτος
θάλασσαν, τὸν Κάμαν (τὸν Ἑρωτα)
καὶ τοὺς κόσμους. Ἐν συντόμῳ, ὁ
Βράχμας ἐξουσιάζει τὸ πᾶν καὶ ὁ
Βραχμᾶς παράγει τὸ πᾶν.

Ὁ Βραχμᾶς ὑπερηφανευθεὶς διὰ τὴν
ισχύν του, καὶ κυρίως, διότι ἐδημιούρ-
γησε τὰ ἱερὰ βιβλία Βέδας, ἐνόμισεν
ἑαυτὸν ἀνώτερον τῶν δύο ἄλλων, τῶν
ἀποτελούντων μετ' αὐτοῦ τὴν Τρι-
μούρτην, τὸν Βισνοῦ καὶ τὸν Σίβαν.
ὑβρίζει αὐτοὺς καὶ οἰκαιοποιεῖται μέ-
ρος τι τῆς ἀπείρου ἐκτάσεως· ὥστε
ἄφου οἱ θεοὶ ἔθεσαν ὑπεράνω τῶν ἐ-
πτὰ οὐρανῶν, τὸν οὐρανὸν Βραχμα-
λόκαν διὰ τὸν Βραχμᾶν, τὸν Βραι-
κοῦντα διὰ τὸν Βισνοῦ καὶ τὸν Καϊλά-
κα διὰ τὸν Σίβαν, δὲν εἶχε πλέον μεί-
νει μέρος ἄλλο ἵνα θέσωσι τὸν Ναρά-
καν ἥτοι τὴν κόλασιν. Ὁ Βράχμας,
ὁ ἐκδικητὴς τῆς ὑπερηφανείας, περιώ-
ρισε τὸ βασίλειον τοῦ Βραχμᾶ εἰς τό-
σον μέρος, ὅσον αὐτὸς ὁ Βραχμᾶς
εἶχε λάβει αὐτοκεφάλως.

Ὁ Βραχμᾶς μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ
διώκῃ, κυριευθεὶς ὑπὸ αἰμομικτικοῦ
πάθους, τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Σαρασου-
άτην, τὴν ἠκολούθησε μέχρι τῶν οὐ-
ρανῶν, ὅπου αὕτη ἀπελπισθεῖσα ἐζή-
τησεν ἄσυλον. Τότε οἱ θεοὶ τὸν ἔρρι-
ψαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀβύσσου μετὰ
τῆς κατοικίας του Βραχμαλόκας.

Ὁ θεὸς κακοῦργος μεταμεληθεὶς,
ὑπεβλήθη εἰς τὰς μεγαλητέρας μετα-

νοίας. «Ἄν θέλῃς νὰ λάβῃς τὴν συγ-
χώρησιν, εἶπεν αὐτῷ ὁ ὕψιστος, κλί-
νον τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς τα-
πεινώσεως καὶ διέλθε τέσσαρας ἐνσαρ-
νώσεις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν
τεσσάρων ἐποχῶν.» Ὁ θεὸς ὑπήκου-
σεν. Ἐφάνη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ
Σατιαϊούγα (τῆς πρώτης ἐποχῆς) ὑπὸ
τὴν μορφήν τοῦ Κακαβουσάνδα, ἥτοι
τοῦ κίρακος ποιητοῦ. Κατὰ τὸ
στήμα Τρεταϊούγα, ὑπὸ τὴν μορφήν
τοῦ Τσάνδαλα (παρία) Βαλμίκη, κατὰ
τὸν πρῶτον ὡς ληστής, εἰτα ὡς γενόμενος
σεβαστὸς, ὅτε μετενόει, εἰτα σοφὸς
ἐξηγητὴς τῶν τεσσάρων ἱερῶν βιβλίων
καὶ συγγραφεὺς τοῦ Ραμαϊάνα. Κατὰ
τὸ διάστημα τοῦ Δουαπαραιούγα, ὡς
γενεὶς Βιάσας μετανόων, ποιητὴς, καὶ
συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου ποιήματος
ἐπιγραφομένου Μαχαβαράτα, καὶ
ἄλλων βιβλίων. Κατὰ δὲ τὸ διάστημα
τοῦ Καλιούγα ἐφάνη ὑπὸ τὸ πρόσωπον
τοῦ Καλιδάσα, τοῦ μεγάλου δραμα-
τικοῦ ποιητοῦ, τοῦ συγγραφέως τοῦ
μαγευμένου δακτυλιδίου, καὶ
τοῦ ἀναθεωρήσαντος τὰ συγγράμματα
τοῦ Βαλμίκη.

—

Ὁ Βραχμᾶς, μ' ὅλον ὅτι εἶναι ἡτ-
τον δημοτικὸς ἢ ὁ Βισνοῦ καὶ ὁ Σίβας,
θεωρεῖται μ' ὅλα ταῦτα ὑπὸ τῆς ἱερα-
τικῆς φυλῆς ἀνώτερος τῶν δύο ἄλ-
λων μελῶν τῆς Τριμούρτης.

Οἱ Βραχμᾶνες ἐπικαλοῦνται αὐτὸν
πρῶτ' καὶ ἐσπέρας, ρίπτοντες τρεῖς ἐπὶ
τῆς γῆς καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ὕδωρ, τὸ
ὅποσον λαμβάνουν ἐντὸς τῆς παλάμης
αὐτῶν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν πάλιν
ἐπικαλοῦνται αὐτόν, προσφέροντες

αὐτῷ ἀπλοῦν τι ἄνθος.

Εἰς τὴν διὰ τοῦ πυρός θυσίαν, προσφέρουσιν αὐτῷ βούτυρον ἐκκαθαρισμένον.

Παριστῶσιν αὐτὸν συνήθως ἑμὲ τέσσαρας κεφαλὰς, αἵτινες σημαίνουναι τὰ τέσσαρα κέντρα τοῦ κόσμου, τὰς τέσσαρας ζώνας καὶ τὰς τέσσαρας ἐποχὰς ἢ Ἰούγας, τὰ τέσσαρα ἱερὰ βιβλία Βέδας, καὶ τὰς τέσσαρας φυλάς.

Παχεῖα γενειὰς καλύπτει τοὺς τέσσαρας αὐτοῦ πώγωνας· κρατεῖ μὲ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ χεῖρας τὸ πῦρ τῆς θυσίας, γραφίδα καὶ τὴν μυστικὴν ἄλυσσον, ἐφ' ἧς κρέμονται οἱ κόσμοι καὶ τὰ τέσσαρα ἱερὰ βιβλία. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του ὑψοῦνται ἐπὶ κόγχῃς παριστάσεως τὸ ὕψρον στοιχείον, τὸ μυστικὸν σύμβολον τοῦ δοχείου τῶν σπερμάτων καὶ μία πυραμιδοειδὴς φλόξ, σύμβολον τῆς γονιμοποιουμένης παντός.

Παριστῶσιν αὐτὸν ἐνίοτε καθήμενον ἐπὶ φύλλων λωτοῦ ἢ ἐπωάζοντα τὸ ὦν τοῦ κόσμου

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

Ὁ ἀληθὴς φίλος εἶναι σήμερον τοσοῦτον σπάνιος, ὅσῳ σπανία εἶναι καὶ ἡ ἀρετὴ: «σπάνιον καὶ δυσεύρετόν ἐστι φίλος βέβαιος.» μ' ὅλα ταῦτα ἔχομεν πάντοτε ἀνάγκην ἐνὸς φίλου, πρὸς ὃν νὰ δυνάμεθα ἄνευ οὐδενὸς φόβου νὰ ὁμιλῶμεν, πρὸς ὃν πάντα τὰ ἐνδύμυχα τῆς καρδίας ἡμῶν ν' ἀποκαλύπτωμεν. Ἐάν ὅμως ἔχωμεν τὴν ἀνοησίαν νὰ ζητῶμεν ν' ἀποκτήσωμεν πολλοὺς φίλους,

ἂς μὴ ἀμφιβάλλωμεν ὅτι περιστοιχίσθημεν ὑπὸ ἐχθρῶν, οἵτινες θέλουσιν ἀργὰ ἢ ταχέως μᾶς βλάψει.

ἵνα παραδεχθῶμεν τινὰ ὡς ἀληθὴ φίλον χρεωστοῦμεν νὰ λάβωμεν προηγουμένως παρ' αὐτοῦ τὰ μεγαλήτερα καὶ ἐναργέστερα τῆς ἀληθοῦς φιλίας δείγματα.

Διατὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς πολλοὺς φίλους; —εἶναι ἀδύνατον ἑκατὸν ἄνθρωποι νὰ ἔχῃς τὰς αὐτὰς ἀρχάς, τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, τὴν αὐτὴν ἀνατροφὴν. Ἐάν ἔχῃς πολλοὺς φίλους, ἢ πρέπει νὰ συμμορφοῦσαι μὲ τὰς ἀρχάς, τὰ αἰσθήματα, τὴν ἀνατροφὴν των, «φιλίας» γένεσις δι' ὁμοιότητός ἐστιν» καὶ, «αἱ δὲ» «φιλίαι τὰ ἥθη ζητοῦσι συνεξομοιοῦν, καὶ» «τὰ πάθη καὶ τοὺς λόγους καὶ τὰ ἐπιτη-» «δεύματα, καὶ τὰς διαθέσεις.» πρᾶγμα ἀδύνατον, καθότι, πῶς εἶναι δυνατόν ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ ἑκατὸν διαφόρους χαρακτήρας; «Τίς οὖν ἐστὶν οὕτως ἐπίπανος καὶ» «μετάβολος καὶ παντοδαπὸς ἄνθρωπος, ὥ-» «στε πολλοῖς ἑαυτὸν ἐξομοιοῦν καὶ προ-» «σαρμότην, καὶ μὴ καταγελᾶν τοῦ Θεό-» «γνιδος παραινούντος,

« Πουλύπεδος νέον ἴσχε πολύφρονος, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
« Τῇ περ ὁμιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. »

ἢ πρέπει νὰ εἶσαι προσεκτικὸς καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς πράξεις σου, ὅταν εὐρίσκεσαι μετ' αὐτῶν, καὶ τότε, πῶς δύνασαι νὰ ὀνομάσῃς φίλον, ἐκεῖνον, πρὸς ὃν φοβεῖσαι νὰ λαλήσῃς ἐλευθέρως, φοβεῖσαι νὰ ἐξηγηθῇς, τρέμεις ν' ἀνοίξῃς τὰς θύρας τῆς καρδίας σου;

Ἡ παλυφιλία σὲ δεικνύει ἄλλον ἢ ὅποιος εἶσαι, σὲ ἀναγκάζει νὰ υποκρύπτῃς τὰ ἀληθῆ σου αἰσθήματα, ἢ μάλλον, θέλων νὰ συμμορφωθῇς πρὸς τὰς ἀρχάς καὶ τὴν ἀνατροφὴν ὅλων σου τῶν φίλων, φαίνεται ὅτε μὲν τοιοῦτός, ὅτε δὲ ἄλλος.

Πολλάκις, θέλων νὰ φανῇς ὠφέλιμος πρὸς ἕνα τῶν φίλων σου, ζητεῖς ν' ἀπομακρύνῃς αὐτὸν, ἐκ τῆς πλάνης, εἰς ἣν εὐρίσκεται, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξηγηθῇς πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς, παρεξηγεῖσαι παρ' αὐτοῦ καὶ θεω-